

om, at der kunde være Anledning til at udvide Omfanget af de Tilfælde af Forsøelser af Politibetjente, der blive at behandle som offentlige Politisager, da maa jeg tilstaae, at det ikke er mig ganske klart, i hvilken Retning han meente, at denne Udvidelse skulde gaae. Jeg seer nemlig ikke Andet, end at der ved Lovforslaget er givet Afgang til at faae disse Sager udenfor Kjøbenhavn behandlede af den offentlige Politiret i det Væsentlige i det samme Omfang, hvori det skeer her i Kjøbenhavn.

Den ærede 3die Landsthingsmand for 3die Kreds (Tobiesen) fandt det unaturligt, at Amtets Billigelse, saaledes som i § 15 foreslaaet, skal indhentes til den Tid, som af Politimesteren vælges til regelmæssig at behandle offentlige Politisager. Jeg troer imidlertid, at det er ganske naturligt, at der føres Tilsyn hermed, for at det f. Ex. ikke skal blive den samme Dag, der fastsættes til denne Slags Sager i forskellige, nærved hverandre liggende Kjøbstæder. Der kan overhovedet tænkes forskellige Grunde, der gjøre det ganske naturligt, at den omtalte Bestemmelse sanctioneres af Amtmanden, men dette er jo forøvrigt i og for sig et ganske uvæsentligt Punkt. — Naar den 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Zesén) i § 24 savnede en Bestemmelse om, at der skulde være Retssvidner tilstede under den offentlige Politirets Forhandlinger, saa skal jeg dertil bemærke, at jeg ganske vist har opfattet Lovforslaget, som jeg har affattet det, saaledes, at det Fornødne i saa Henseende indeholdes i § 25, hvor det hedder: „Sovrigt foregaaer Behandlingen af de her ommeldte Sager efter de for offentlige Politisagers Behandling hidtil gjældende Regler“. Derefter skulle altsaa Retssvidner ligesaavel være tilstede under den nye her foreskrevne Behandling af Politisager som ved Behandlingen af samme efter de hidtil gjældende Forrifter. — Naar det samme ærede Medlem endvidere meente, at der var Grund til at foreskrive, at Retsskriveren, paa de enkelte Steder, hvor der findes en særskilt Retsskriver, skulde være tilstede ved disse Sagers Behandling, da maa jeg bemærke, at jeg ikke skjønner, at der er mere Anledning til at

foreskrive dette for de Sager, der skulle undergives den foreslaaede nye Behandling, end der har været til at foreskrive det hidtil med Hensyn til offentlige Politisager, i hvilke det jo er det Almindelige, at Politiprotocollet er bleven ført af Dommeren selv eller efter hans Foranstaltning af en af hans Personale.

Forsaauidt det 3die Medlem for 3die Kreds (Tobiesen) fremsatte forskellige Betæneligheder ved Lovforslagets § 29, saa kan jeg for en Deel henholde mig til, hvad der derimod blev anført af det ærede 7de Kongevalgte Medlem (Ussing). Jeg skal kun dertil sige, at jeg er ganske enig med denne sidste Tale i, at de saakaldte Summabevillinger — Bevillinger til at indaakte Sager, der ikke have den fornødne summa appellabilis — kun bør meddeles i sjeldne Tilfælde, og navnlig, hvor det er Principspørgsmaal, hvis Afgjørelse der er Tale om, og som maa ønskes indbragte for høiere Domstole for at faae et Præjudicat af en mere almindelig Betydning, men at de derimod ikke bør anvendes paa Grund af saadanne almindelige Klager, der kunne indkomme fra den Domte, som den, at Sagen for hans Vedkommende ikke er bleven ført tilstrækkelig godt, eller at han ikke har faaet tilstrækkelig Veiledning og deslige. Jeg maa derhos gjøre det ærede Medlem for 3die Kreds opmærksom paa, at selv om Paragraphen blev ændret i den af ham antydede Retning, vilde de af ham paaanførte Ulemper ikke forsvinde, idet Summabevillinger ligesuldt vilde kunne meddeles i alle andre Sager som hidtil og navnlig ogsaa i de Politisager, som ikke bleve behandlede efter den her nærmere foreskrevne nye Maade. — Jeg vil heller ikke kunne gaae ind paa den af det ærede Medlem for 3die Kreds (Tobiesen) fremsatte Anskuelse, at Retten til Appel burde bortfalde for det Offentliges Vedkommende. Denne Ret til Appel er jo nemlig begrundet i det Tilsyn, der bør føres med, at Politimyndigheden hævdes tilstrækkelig. Den er ikke til, forat man kan paasee, at Straffene ikke blive saa høie, men tværtimod for i de Tilfælde, hvor Dommeren maaskee har fundet Anledning til at erklære et Factum for straffrit, som ikke bør undgaae Straf, at give Anklagemyndigheden Leilighed til at bringe Spørgs-